

Arrest

nr. 183 039 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LANCKRIET *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een sjiitische Arabier te zijn met de Irakese nationaliteit. U werd geboren op (...) in Bagdad. Op 23 november 2003 huwde u met H. M. M. H. (...), een sjiitische Arabier met de Irakese nationaliteit, geboren op (...) in Bagdad. Met haar kreeg u twee zonen: R. L. G. (...), geboren op (...), en S. L. G. (...), geboren op (...). U woonde vanaf uw geboorte tot 2011 in de wijk Al Hurria in Bagdad, daarna verhuisde u naar Abu Dsjier, Al Dora in Bagdad. Uw vrouw en uw kinderen woonden gewoon thuis, maar zelf verbleef u na een incident in 2008 tot uw vertrek uit Irak in 2015 afwisselend bij uw vrienden A. A. A. (...) en H. A. M. (...) en uw broers B. (...), H. (...), H'. (...) en H". (...). Bij het incident in januari 2008 werd de Centrale Iraakse Bank, waar u werkte als bewaker, overvallen door een criminele bende tijdens uw shift. U en uw collega's pakten de bende op en leverden de criminelen over aan de Irakese

staat. Twee maanden later waarschuwden uw collega's Ha. S. (...) en Ha' (...) u: ze zeiden dat de criminelen vrij gelaten waren en dat u voorzichtig moest zijn. U sprak met uw leidinggevende en kreeg de toestemming om slechts om de tien dagen één dag te komen werken. U overnachtte in die periode bij uw broer B. (...). Op 23 april 2008 werd uw broer B. (...) vermoord in zijn winkel in Al Hurria, hij werd beschoten door mensen op een brommer. Naar u vermoedt werd hij gedood omdat u bij hem overnachtte. U was zelf niet aanwezig toen de moord gebeurde. Uw broer H'. (...) diende klacht in bij de politie. Op 30 oktober 2010 werd uw broer H. (...) vermoord. Hij werd nog naar het ziekenhuis gebracht en deelde nog mee dat ook hij neergeschoten was door mensen op een brommer, maar overleed en werd dezelfde avond begraven. Deze keer werd geen klacht ingediend. U vermoedt ook hier dat de criminelen van de overval eigenlijk u wilden doden, en dat uw broer daarom vermoord werd. U kreeg van uw leidinggevende de toestemming om nog minder te beginnen werken: een dag om de maand. In 2011 begon u vrije beroepen uit te oefenen en werkte u in de bouw en reparaties. Op 1 augustus 2015 hernam u uw job als bewaker bij de centrale bank na een amnestieregeling. Op 4 augustus 2015 was u aan het werk in de bank toen er opnieuw criminelen langskwamen die u en uw collega's beschoten. Uw collega's K. A. M. (...) en K'. A. M. (...), die ook betrokken waren bij de actie in 2008 waarbij jullie de bankovervallers oppakten, lieten daarbij het leven. U besloot Irak te verlaten en vertrok op 8 augustus 2015. U arriveerde in België op 24 augustus 2015 en vroeg er asiel aan op 25 augustus 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: de nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw vrouw en uw kinderen, de identiteitskaarten van uzelf, uw vrouw en uw kinderen, uw woonstkaart, uw rantsoenkaart, uw huwelijksakte, een badge van uw werk (allen origineel) en een kopie van de overlijdensaktes van uw broers B. (...) en H. (...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u niet overtuigend overkomt wanneer het gaat over de overval in 2008 die de bron zou zijn van al uw problemen.

U beweert niets te weten over de overvallers die u al zeven jaar viseren, behalve het feit dat ze tot een sterke bende moeten behoren, en dat u bovendien nooit een poging gedaan hebt om er enige informatie over te verkrijgen (CGVS p.9, 11). U beweert voorts dat u de criminelen, zij het kort, persoonlijk ondervraagd heeft nadat u hen ingerekend had en dat één van hen zelfs tot een bekentenis was overgegaan (CGVS p.10). In dat geval zou logischerwijze mogen verwacht worden dat u toch enige informatie over de bende zou verkregen hebben, hetgeen blijkbaar niet het geval is. Bovendien werd u door uw collega's Ha. S. (...) en Ha'. (...) gewaarschuwd over de vrijlating van de criminelen na twee maanden in gevangenschap (CGVS p.7), waaruit toch blijkt dat op z'n minst uw collega's over enige informatie over de criminelen beschikten. Dat u bovendien geen enkele poging gedaan heeft om de identiteit van uw belagers te achterhalen, ondanks uw angst om thuis te blijven wonen en om te gaan werken, en zelfs niet na de dood van uw broer B. (...) in 2008 en uw broer H. (...) in 2010, is niet geloofwaardig. Redelijkerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat u enige actie zou ondernemen om te weten te komen wie de personen zijn die u en uw naasten naar het leven staan. Dat na de dood van B. (...) bovendien klacht ingediend werd bij de politie, waarbij het vermoeden doorgegeven werd dat de overvallers ook achter de moord zaten, maakt het niet onredelijk dat deze informatie zou hebben over de criminelen die twee maanden vastzaten naar aanleiding van de bankoverval (CGVS p.13).

Daarnaast slaagt u er ook niet in een afdoende beschrijving te geven van de bankoverval in 2008. U beweert dat de actie een halfuur à drie kwartier duurde (CGVS p.9) en dat daarbij over en weer geschoten werd (CGVS p.8), maar voor de rest slaagt u er niet in meer details te geven over het verloop van de actie waarbij u de criminelen inrekende. U moet verschillende keren gevraagd worden wat uw precieze handelingen waren bij de actie, en dan nog slaagt u er enkel in te vertellen dat u ze overmeesterd heeft (CGVS p.8-9). Ook wanneer u gevraagd wordt of de criminelen in hun wagen zaten of ernaast stonden tijdens de overval en welke collega's aanwezig waren, moet de vraag u telkens meerdere keren gesteld worden voor u een kort antwoord geeft (CGVS p.8). Wanneer gevraagd hoe de criminelen eruit zagen, weet u enkel dat ze er normaal uitzagen, ongemaskerd en niet bijzonder (CGVS p.9). U geeft op geen enkel moment spontaan ongevraagde informatie (CGVS p.8-9). Redelijkerwijze zou nochtans kunnen worden verwacht dat u toch iets uitgebreider en doorleefder zou kunnen uiteenzetten hoe de actie verliep of dat u op z'n minst zou weten uit te leggen wat uw eigen handelingen waren.

De vaagheid en het laconieke karakter van uw verklaringen omtrent de overval leiden ertoe dat er ernstige vraagtekens moeten worden geplaatst bij uw persoonlijke rol in de arrestatie van de criminelen waaruit volgens u al uw problemen ontstaan zijn.

Daarnaast is ook het karakter van de incidenten die uit de overval zouden voortgevloeid zijn weinig logisch.

Het komt bevreemdend over dat een criminele bende u tot in augustus 2015, meer dan zeven jaar na de originele bankoverval in januari 2008, nog altijd zou viseren, puur wegens het feit dat u betrokken was bij hun arrestatie. De overvallers werden immers al na twee maanden vrijgelaten door de Irakese staat (CGVS p.7), en hebben dus nauwelijks schade opgelopen ten gevolge van hun arrestatie. Het is dan ook bevreemdend dat ze desondanks zeven jaar aan een stuk wraak zouden proberen te nemen op diegenen die hen destijds oppakten. Wanneer u gevraagd wordt waarom de criminelen zich zo in u vastgebeten hebben, zegt u enkel dat u denkt dat ze wraak willen nemen en dat ze volgens u veel macht hebben (CGVS p.17). Uw vrouw antwoordt dat het een bende is die misschien wel gesteund wordt en dat niemand hen kan stoppen (CGVS/B p.4). Beide antwoorden verklaren niet waaróm de criminelen na die ene arrestatie jarenlang wraak willen nemen.

Bovendien blijkt uit de verklaringen voor uw vrouw dat zij in jullie woning nooit opgezocht of bedreigd is door de overvallers (CGVS/B p.3), wat ook vreemd overkomt. Van een bende die jaren aan een stuk naar u op zoek was, zou redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat ze ook in uw woning naar u komen zoeken, of minstens vragen naar uw verblijfplaats.

Daarbovenop is het niet logisch dat de criminelen in hun wraakzucht uw broers om het leven zouden brengen in plaats van u, hun werkelijke doelwit. Uw belagers zijn erin geslaagd uw broers, bij wie u steeds langsging, te doden. Uw broer B. (...) werd zelfs in zijn eigen winkel vermoord, een plaats waar u ook kwam (CGVS p.12,13). Dat het hen dan al die jaren niet zou zijn gelukt om u persoonlijk te bereiken, is niet aannemelijk. Los daarvan moet ook worden opgemerkt dat er geen indicaties zijn dat de overval in 2008 ook effectief geleid heeft tot de moord op uw broers B. (...) en H. (...), behalve uw eigen vermoeden, dat louter gebaseerd is op het feit dat uw broers voor zover u weet geen andere problemen hadden (CGVS p.11, 14, 15; CGVS/B p.4, 5). U beweert wel dat uw broer H'. (...) klacht indiende bij de politie na de dood van B. (...) met de vermelding dat hij vermoedde dat de overvallers achter de moord zaten hetgeen op zich dan ook enige causaliteit zou kunnen indiceren, maar legt ze niet voor en beweert dat u niet weet of dat document er nu wel of niet meer is. Wanneer u wordt voorgesteld om te proberen het document nog terug te proberen vinden, gaat u niet op het voorstel in, zegt u enkel dat god uw getuige is en herhaalt u dat de politie toch niets kan doen in Irak (CGVS p.13). Nochtans zou het niet onoverkomelijk moeten zijn om bij uw broer H'. (...), die nog in Irak verblijft, te vragen naar de klacht.

Het is niet onmogelijk dat uw broers om het leven gekomen zijn, maar er moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen geen zicht geeft op de omstandigheden waarin of de redenen waarom uw broers werkelijk overleden zijn.

Ook in uw eigen gedrag na de verschillende incidenten met uw belagers, de overval in 2008, de dood van uw broers en de tweede overval in 2015, zit weinig logica. U durfde al sedert 2008 niet meer in uw eigen woning te verblijven, maar vond het klaarblijkelijk geen probleem om er uw vrouw en kinderen te laten wonen (CGVS p.4, 15), terwijl u er nochtans van overtuigd was dat de criminelen uit wraak uw naasten aan het vermoorden waren en het evenzeer plausibel zou zijn dat men via uw gezin, desnoods met geweld, pogingen zou ondernemen om u te lokaliseren. Dat u zichzelf in veiligheid brengt op een ander adres maar uw vrouw en kinderen niet, is dan ook erg bevreemdend. U zegt daarover enkel dat u niet wist waar uw vrouw anders heen moest (CGVS p.15) en ook uw vrouw zegt dat ze niet weet waar ze anders heen kon (CGVS/B p.3), wat geen afdoende verklaring is, gezien u wel inventief genoeg was om voor uzelf in verschillende onderduikadressen te voorzien.

Evenmin komt het overtuigend over dat u het in augustus 2015 schijnbaar veilig genoeg achtte om terug te gaan werken als bewaker in de Centrale Iraakse Bank.

Zo valt op dat u wel opnieuw durfde te gaan werken op de plaats van de overval die u jarenlang gemeden had, maar nog steeds te angstig was om in uw eigen woning te verblijven, en u ondergedoken bleef op liefst vier verschillende adressen (CGVS p.4, 15). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, zegt u dat u weer aan het werk ging omdat u dacht dat er niets aan de hand was en dat iets van 2008 nu wel voorbij zou zijn. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dan niet ook naar huis durfde terug te keren, antwoordt u eerst naast de vraag en beweert u vervolgens dat alles nog altijd mogelijk was, en dat u het uit voorzorg deed (CGVS p.17). U handelde dus blijkbaar volgens twee compleet tegenovergestelde redeneringen, hetgeen niet aannemelijk is.

Daarbovenop legt u geen enkel document neer dat aantoonst dat u inderdaad in 2015 terug aan de slag ging nadat u 'amnestie' had verkregen. U zegt dat u nochtans een document gekregen heeft toen u terug begon te werken maar dat u het niet meegenomen heeft omdat u niet dacht dat dat belangrijk was (CGVS p.6). Er moet zelfs worden vastgesteld dat u geen enkel recent document neerlegt dat iets met uw tewerkstelling te maken heeft: het enige document dat u neerlegt in verband met uw werk is een identificatiekaartje met geldigheidsdatum tot 1 april 2006, dat tevens moest dienen als bewijs dat u een wapen mocht dragen. U beweert dat die kaart na 2006 nooit vernieuwd is omdat ze dat niet vereisten op

het werk (CGVS p.5-6). Dat het bij de bewaking van een bank niet nodig wordt geacht het bewakingspersoneel van recente identificatiedocumenten te voorzien, lijkt weinig plausibel, zeker als die documenten ook dienen als bewijs van toestemming voor wapendracht.

Uw weinig logische verklaringen over uw tewerkstelling vanaf 1 augustus 2015 en het gebrek aan documenten om dit te ondersteunen doen dan ook ernstig twifelen aan uw wedertewerkstelling als bewaker en of dat in dat geval, quod non, wel in de context was die u beschrijft.

Wat de overval betreft die een paar dagen na uw wedertewerkstelling in de Centrale Iraakse Bank zou hebben plaatsgevonden, moeten worden vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat u daarbij persoonlijk geïdendeerd werd, zoals u beweert (CGVS p.17). Zoals hierboven besproken wordt immers niet aangenomen dat u na een oorspronkelijke overval uit 2008 tot op heden gezocht zou worden door de criminele bende, en is het zelfs niet aannemelijk dat u werkelijk opnieuw als bewaker bent beginnen werken bij de bank, in welk geval u überhaupt niet aanwezig kan geweest zijn bij een eventuele nieuwe overval. U legt ook niet één document neer in verband met de gebeurtenis: geen enkel recent document in verband met uw tewerkstelling, geen overlijdensaktes van uw collega's die om het leven kwamen, geen politieklacht of enig ander stuk dat het incident en uw betrokkenheid daarbij kan bewijzen.

De incoherenties, vaagheden en onlogische elementen in uw verklaringen maken het onmogelijk geloof te hechten aan uw asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen kan in uw hoofde dan ook niet besluiten dat er vandaag voor u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de

politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijk uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Met uw identiteitsdocumenten (nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten, woonstkaart en rantsoenkaart) bewijst u uw afkomst en identiteit en die van uw vrouw en kinderen, gegevens die hier niet ter discussie staan. Met uw huwelijksakte toont u aan dat u gehuwd bent, maar ook dat wordt niet in twijfel getrokken. De badge van uw werk, die verviel op 1 april 2006, indiceert dat u tot die datum werkzaam kan geweest zijn als bewakingsagent, maar zoals hierboven reeds opgemerkt, valt op dat u geen enkel recent werkdocument voorlegt en komt het bevreemdend over dat het volgens u nooit nodig werd geacht de badge te vernieuwen. De overlijdensaktes van uw broers indiceren dat B. (...) en H. (...) om het leven gekomen zijn, maar bewijzen niet dat dat gebeurd is in de context die u beschrijft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift ernstig gegriefd te zijn door het feit dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan hun asielrelaas en benadrukken dat zij al jaren in een klimaat van angst leven en dat zij verscheidene familieleden en collega's verloren hebben door het geweld. Zij erkennen dat zij niet over ontegensprekelijke aanwijzingen beschikken dat de bendeleden verantwoordelijk zijn voor de dood van de broers van eerste verzoekende partij en menen dat het onmogelijk is dergelijke harde bewijzen bij te brengen. Zij kunnen dan ook slechts vermoeden dat hun dood verband houdt met de overval in januari 2008. Hoe dan ook staat het vast dat de twee broers en de twee collega's van eerste verzoekende partij doodgeschoten zijn. Eerste verzoekende partij legde desbetreffend duidelijke en uitgebreide verklaringen af en thans voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift twee foto's van eerste verzoekende partij bij de graven van haar twee broers (bijlage 3).

2.2.3.2. De Raad stipt vooreerst aan dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen in gebreke blijven. Verzoekende partijen ondernemen in hun verzoekschrift geen enkele poging om met concrete argumenten de talrijke door verwerende partij vastgestelde incoherenties, vaagheden en onlogische elementen in hun verklaringen die verhinderen enig geloof te hechten aan het door hen voorgehouden asielrelaas, en in het bijzonder

aan de bewering van eerste verzoekende partij dat zij na een overval uit 2008 tot op heden gezocht zou worden door de criminele bende, te weerleggen dan wel te verklaren. Desbetreffende vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind. Daar geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij dat zij na een overval uit 2008 gezocht zou worden door de criminele bende en dit tot op heden, is het evenmin geloofwaardig dat de dood van haar broers enig verband zou houden met de overval van 2008. Door verwerende partij werd tevens opgemerkt dat er, behalve het eigen vermoeden van eerste verzoekende partij, evenmin indicaties zijn dat de overval in 2008 geleid zou hebben tot de moord op haar broers B. en H. In bovenstaand verweer bevestigen verzoekende partijen louter dat dit slechts een vermoeden betreft en stellen zij verder dat het voor hen onmogelijk is om dienaangaande een duidelijk bewijs bij te brengen. De Raad merkt echter op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor beweerde dat haar broer H'. klacht indiende bij de politie na de dood van hun broer B. met de vermelding dat hij vermoedde dat de overvallers achter de moord zaten, hetgeen op zich dan ook enige causaliteit zou kunnen indiceren. Nergens blijkt evenwel uit dat verzoekende partijen enige poging ondernomen hebben om van deze klacht enig bewijs te bekomen terwijl het nochtans niet onoverkomelijk zou moeten zijn om bij de broer van eerste verzoekende partij H'. die nog in Irak verblijft, te vragen naar de klacht. Dat de broers van eerste verzoekende partij om het leven gekomen zijn wordt op zich niet in vraag gesteld, doch dient te worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij, gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande, geen zicht geeft op de omstandigheden waarin of de redenen waarom haar broers werkelijk overleden zijn. Uit het loutere feit dat de broers van eerste verzoekende partij overleden zijn blijkt niet dat verzoekende partijen in Irak een gegronde vrees voor vervolging hebben of dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade. Uit de foto's die verzoekende partijen bijbrengen van eerste verzoekende partij bij twee graven (bijlage 3 van het verzoekschrift) kan, voor zoverre de op de graven vermelde personen inderdaad de broers van eerste verzoekende partij betreffen, slechts het overlijden van haar broers blijken, doch niet de omstandigheden waarin of de redenen waarom haar broers werkelijk overleden zijn. Deze foto's zijn dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat

volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 3)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijzen en als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlage 5) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partijen aangehaalde cijfers – zij verwijzen in hun verzoekschrift naar verschillende recente (zware) aanslagen in Bagdad in de periode begin 2016-juli 2016 en andere geweldsincidenten waarbij zij opmerken dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen en brengen desbetreffend verschillende internetartikelen bij (bijlage 5 van het verzoekschrift) – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de

vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoekende partijen de relevantie niet inzien van het argument dat het openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen daar het openbare leven evenmin stil lag in periodes waarin aan asielzoekers uit Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Ter terechtzitting worden door verzoekende partijen in verband met het door hen voorgehouden asielrelaas nog een gerechtelijk bevel d.d. 26 augustus 2008, een attest van de federale politie d.d. 3 augustus 2015 omtrent de tewerkstelling van eerste verzoekende partij als beveiligingsbewaker en een attest van de federale politie d.d. 28 augustus 2016 aangaande de overval op 4 augustus 2015 bijgebracht. De Raad is evenwel van oordeel dat deze documenten niet van aard zijn het asielrelaas van verzoekende partijen aan te tonen daar er geen enkele bewijswaarde aan toegekend kan worden en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

In verband met het neergelegde gerechtelijk bevel d.d. 26 augustus 2008, merkt de Raad verder op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog aangaf dat er niets met de klacht van haar broer H' inzake de dood van haar broer B. gedaan werd (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 30/05/2016, p. 13). Het is dan ook opvallend, en bovendien tegenstrijdig met de eerdere verklaringen van eerste verzoekende partij, dat verzoekende partijen thans een gerechtelijk bevel d.d. 26 augustus 2008 bijbrengen waaruit blijkt dat naar aanleiding van de ingediende klacht wel degelijk een onderzoek naar de feiten gebeurde en door de onderzoeksrechter beslist werd dat hun familie bescherming diende te krijgen, dat de beschrijving van de verdachten van de moord op B. verspreid moest worden en dat de zaak diende te worden voorgelegd voor de procureur-generaal. Deze vaststelling ondergraaft verder de bewijswaarde van desbetreffend document. Voorts dient te worden vastgesteld dat het attest van de federale politie d.d. 3 augustus 2015, waarin vermeld wordt dat eerste verzoekende partij geregistreerd staat als beveiligingsbewaker sinds 1 augustus 2015, een sterk gesolliciteerd karakter ("*Aan wie het aanbelangt*") heeft, mede ingegeven door het ongeloofwaardig karakter van het beweerde feitenrelaas, waardoor de objectieve bewijswaarde ervan dan ook minimaal is.

Ook het attest van de federale politie d.d. 28 augustus 2016, waarin geattesteerd wordt dat eerste verzoekende partij aangifte heeft gedaan van de overval op 4 augustus 2015 waarbij twee collega's het leven lieten, heeft een sterk gesolliciteerd karakter ("*Aan wie het aanbelangt*"). Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij aangifte zou hebben gedaan van de overval op 4 augustus 2015. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal verklaarde zij na de overval op 4 augustus 2015 onmiddellijk te hebben besloten Irak te verlaten en nog maar enkele dagen in Irak te hebben verbleven. Tijdens deze dagen zou zij de zaak besproken hebben met haar broers en haar reis geregeld hebben (administratief dossier, stuk 9A, vragenlijst CGVS man, vraag 3.5; administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS man d.d. 30/05/2016, p. 7-8). Dat zij nog aangifte is gaan doen van het incident, blijkt evenwel nergens uit.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat uit de "*COI Focus*" betreffende "*Irak – Corruptie en documentenfraude*" van 8 maart 2016 (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 4) blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten hoe dan ook zeer relatief is. Om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontnemen, dienen ze dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.7. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om

zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 30 mei 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT